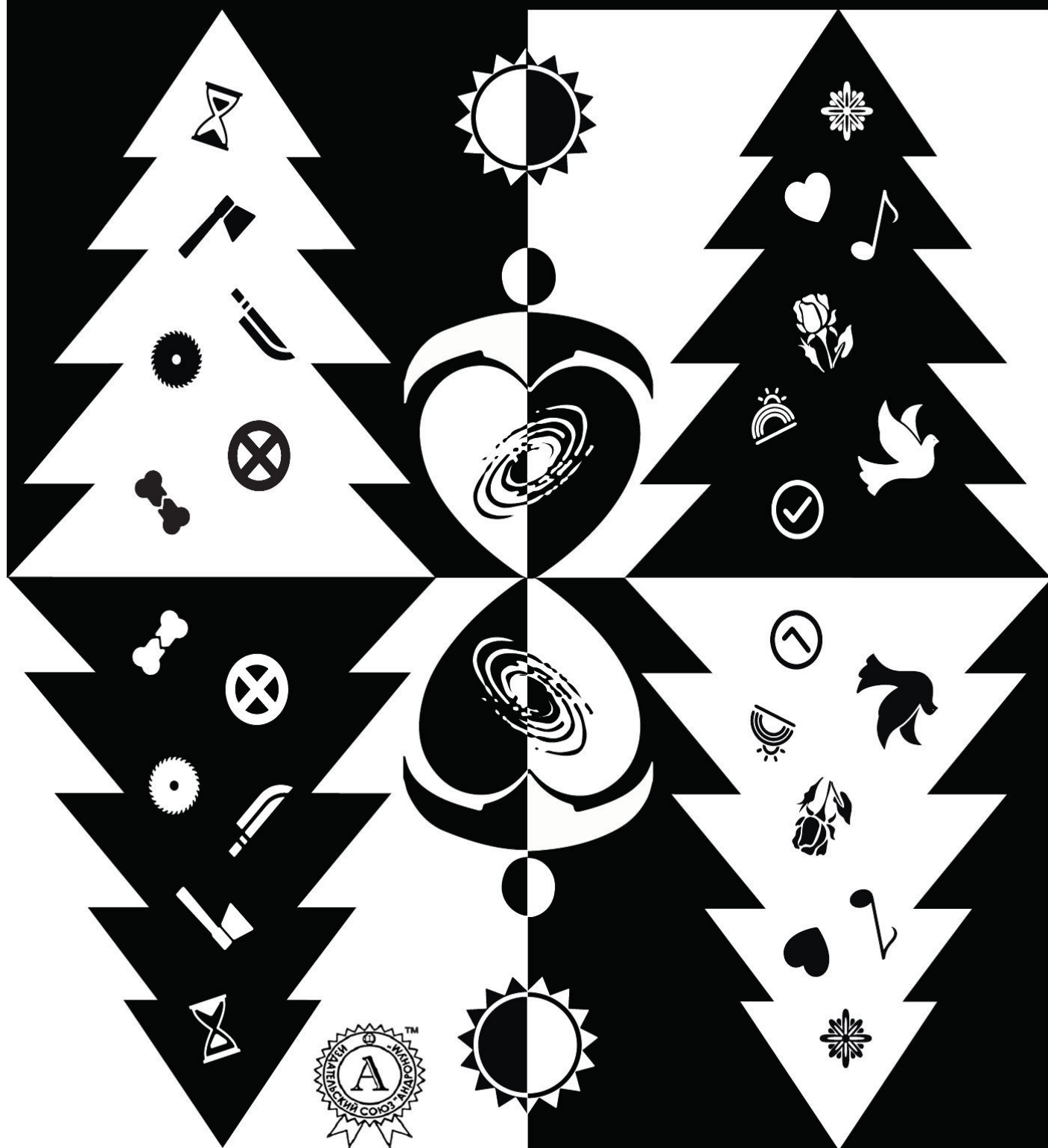

ПО́ДУВ

ВАСИЛЬ ОКСЕНЮК

Василь Оксенюк

Подув

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Оксенюк В.

Подув / В. Оксенюк — «Мультимедийное издательство
Стрельбицкого»,

ISBN 978-0-88-715433-1

Зібрані у збірці писання, це сучасні і пробираючі твори про почуття, переживання, віру і боротьбу головного героя. Суть збірки, це - вічне протистояння добра та зла, темного і світлого у всесвіті, оскільки, вони одне без одного існувати не можуть, бо завжди на щось є анти щось. Все у світі дзеркальне, як з якого боку подивитись, бо все може помінятись місцями, однак, світлого завжди має бути дещо більше, незважаючи на те, що тіні і не було би, якби не існувало світла. Чим ти будеш прикрашати свої протилежні сторони душі вибір лише за тобою... Що буду розповідати, поїхали та й все...

ISBN 978-0-88-715433-1

© Оксенюк В.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

Можливість	5
Якби...	7
Кінець ознайомительного фрагмента.	10

Василь Оксенюк

ПОДУВ

Можливість

Так сильно схопив ти за руку,
Тим словом і поглядом крізь,
Забрав із собою спокій,
Та й сон той подівся кудись.
Не в змозі протистояти,
Висить аромат твій навколо,
Коли ти почав розмовляти,
Я ніби втратила розум.
Не чую, не чую, ні слова,
Лиш посмішка і долоні,
Про що там була та мова,
Я не згадаю ніколи.
Та ти не помітив цього,
В танок запросив по приколу,
А я, мов заціпеніла,
Не можу ступити й кроку.
Стою собі нерухома,
І ноги свинцем налиті,
А ти все ведеш розмову,
Бо бачиш, не хочу йти я.
Вибачте, кажеш, дякую,
Ввічливо перепрошуєш,
А я настільки налякана,
Щоб лише не пішов ти.
І ти повернувся спиною,
Направився ніби на вихід,
А я проводжаю поглядом,
Шкода, що не зміг зрозуміти.
А може й так дійсно треба,
Не знати, що було б далі,
Залишився б статуеткою,
Й не розгулялись фантазії б.
Навіщо ж ти зачекав,
Ми ж так і не познайомились,
Оце я запам'ятала, коли ти услід гукав,
Продовжуючи розмову.
Під руку сміливо взяв,
Та я й не чинила супротиву,
Ти ніби все від початку знав,
Що я була вражена током.
Не хтіла, щоб відпускав,

Тремтіла, неначе смерека,
Та ти від початку знав,
Що там всередині спека.
Я знала, що ти на мить,
Та все ж, я була щаслива,
Бо вибрала тебе я,
А ти скористався можливістю.

Якби...

– Ох, і не шкодуючий сьогодні морозець, подумки, про себе, промовив він, швиденько вистрибнувши з власного, чистенького авто, майже на ходу, злегка розтираючи свої червоні, наче свіжозрізана, яскрава гвоздика, скручені у трубочки-сопілки вуха, забігаючи у переповнену, пузату, немов вагітна слониха, маршрутку.

Звичайно, що на день народження до Максима він на авто не поїде – він же наразі цілком здоровий та успішний, чому б не дозволити собі невеличкий розслабон... Брати таксі на три зупинки, це вже точно не в його стилі – просто не вигідно, з точки зору, поки що не бізнесмена, однак, молодого підприємця... На крайній випадок і заночує, однаково завтра вихідний...

Ледве протиснувшись, начебто удав поміж щільно набитих, мов шпроти, пасажирів-тушок, він нарешті добрався до якогось поручня на спинці крісла, та з усієї сили потягнувся до сидіння... Як же давно він катався на цьому, настільки зближуючому сторонніх людей, ледь звуковому, через небачену швидкість, судні...

Не дарма, сьогодні ввечері він звернув увагу, що холодне, сиве сонце і теплий, червонощокий місяць, одночасно, проглядалися крізь сніжні, скожі на космічних чудовиськ, чудернацькі хмаринки... Не часто таке побачиш, хоча й не рідкість, однак, дива все ж у житті інколи трапляються...

...Ту-дух-ту-дух..., ту-дух-ту-дух..., ту-дух-ту-дух..., ту-дух-ту-дух... Давненько його гарячий мотор так не реагував на звичайний силует дівочого обличчя... Проте, такого витонченого контуру, написаного наче митцем-океаном, своїми лагідними руками-хвилями, по піщаному, сонячному узбережжю, темними, немов непроглядна печера, а то і просто звичайнісінька, новенька автошина, фарбами, він не зустрічав взагалі...

...Локони її волосся, схожого на чорну, заворожуючу мамбу, гіпнотизуюче обволікували той обрис, що примусив його міцно вчепитись за поручень, і вже не зрушити з місця ні на крок...

...Наче смертоносна тиша поглинула все навколишнє, незважаючи на те, що тут все гриміло, стукотіло, тріщало, шуміло, верещало, свистіло, гуркотіло, дьоргало за рукав, кричало: «Передай далі!!!», штовхало, наступало, шепотіло: «Ти, глухий!!!», зачіпало, тягнуло, розкачувало бідолашну слониху в різні боки, мов човен, подібний на однушку тріску у нищівну, морську бурю... Вперше він побоявся втратити те, чого ще й немає...

... Схожий на негатив, утаємничений силует, вже давно перетворився на білесеньке полотно братів Люм'єр, на якому мимоволі почали оживати дивовижні картинки і жваві фігурки, зіплені зі світла та тіні, наче з розігрітого теплими руками дитячого пластиліну, а він втратив орієнтацію у просторі, і щоб залишитись у реальності, ще міцніше тримався за поручень, так, що кісточки його мужньої руки побіліли, а по роздутих венах, ніби покручених комбайном із широченною, ненаситною пащекою, соломинках, шалено бігла гірською річкою захмеліла і бурляча, мов кип'яток у чайнику, багряна кров...

...У тому бездонному обрисі, з довжелезними і густими, начебто і не надто романтичний кімнатний віник, віями, він вже бачив схожу на маму, з найрозкішнішими повіками, їхню улюбленицю – маленьку Софійку, яка так завзято розповідала йому про пригоди у садочку, що він милуючись і посміхаючись нею, турботливо, по батьківські, підхопив її мов пір'їнку, з радістю посадив собі на плечі, і підстрибуючи від щастя, трансформувались у жука-літака, загудів, мов зверхзвуковий винищувач і помчав додому... до тієї єдиної, яка, лише своїм однесеньким поглядом, у звичайнісінькій, змахуючій на кітну маму-кита, маршрутці, перевернула все його, заздалегідь, чітко сплановане життя...

...Зазвичай вона, чомусь завжди, поверталась додому саме цим, зі щасливим номером 7, автобусом-занудою, розглядаючи у вікно рухливі картинки із сумними, буденними пейза-

жами, що повільно змінювали одна одну, наче кадр за кадром, чорно-білі, кінематографічні, старовинні слайди...

...Вона відчула його по ще не знаному, однак, такому токсикуючому аромату парфумів, що так лагідно дразнив чутливий носик, і вже не відпускав, як того носа не крути... Водночас, її погляд, із зіницями діаметром з чорний велетенський годинник, всіяний різнобарвними, виблискуючими камінчиками-світлячками, залоскотав білосніжний, мов випраний під час реклами Аріеля, рукав сорочки, з якого виглядала мужня, по справжньому чоловіча рука, яка здалась їй якоюсь неймовірно особливою...

...Начебто стало гаряче... Відтягнула від шиї теплий, і пухнатий, наче добротний котяра, шаль, зняла подаровану мамою, улюблену сестричку-рукавичку, та великим, наманікюреним під вишиванку, пальцем, намагалась зробити дірку у склі, що вкрите вишуканим візерунком зимового художника-чарівника, міцно притискаючи його до холоднучої поверхні, доки морозний малюнок, у тому місці, не розплавився, і крізь невеличкий отвір, схожий на казкові ворота у невідомість, в салон миттєво проник яскраво-червоний промінь місячного, гарячого саява, у якому миттю хаотично затанцював не пил, що безлико ширяв у повітрі, а справжній, новорічний зорепад, який повільно і грайливо осідав на плечі нічого не підозрюючих присутніх... Однак, підняти голову та глянути на власника білосніжної, дбайливо випрасуваної сорочки, заважала, настільки для них важлива, що майже нікому, крім них самих, не потрібна, їм же в першу чергу і шкідлива, дівоча гордість... Чому це вона має робити будь-які кроки першою?... Ну й що, що вона відчула, що це її безцінний скарб..., ну й що, що напевно він відповідає 9 з її 10, відомих лише їй геніальних пунктів (якби я їх тобі читач розповів, то ти б не просто був би здивований)..., ну й що, що уявляючи цю звичайну руку, вдивляючись у продірявлений нею у вікні втаємничений отвір, вона перегортала незабутні сторінки їхнього, наповненого яскравими подіями життєпису, згадуючи у майбутньому те зігріваєче минуле, наче справжнє сьогодні, жодного разу не пошкодувавши, що все-таки наважилась привітно подивитись на нього...

... Як так, несподівано, вона отримала все, про що мріяла з дитинства...

... Невже елементарна впевненість, поєднана з елементарною вихованістю може бути настільки до біса привабливою, а його ніжний і сміливий поцілунок, під час якого він завжди прикушував її нижню, пухленьку губу, що вже й годі було зрозуміти, від чого тіло пронизувало наскрізь струмом-блискавкою, чи від дотику його мужньої руки, навіть через футболку, чи від звичайного, теплого подиху, що робилось не по собі, а назовні проривалось не дівоче муркотіння, а щось схоже на тигрячий рик, і вже від подальшої знемоги, вона рятувалась не менш сміливішим прикусом його спокусливого язика, що викликало у нього лише, затягуючу у подальше безумство усмішку, а вона, наче гімнастка-чемпіонка, своїми, лише на перший погляд слабкими, лещатами-ніжками міцно огортала, його звичайні бедра, позбавляючи можливості, не те щоб стояти, але й рухатись у будь-якому напрямку, крім до низу, через всепоглинаюче бажання в чергове спробувати його на смак...

...Як вони ніколи не відпускали один одного, міцно тримаючись за зголоднілі один за одним руки...

...Як вона кваплячись та дивлячись, як їхній, вже майже дорослий Ярослав, своїми дрібненькими пальчиками намагається самостійно зав'язати шнурівки кросівок, тягнучи їх догори своїми сильнішими, як у тата ручищами, що тоді міцно стискали поручень сидіння, а вже старша гарнюня Софійка, всіх їх підганяла, бо вони всі разом, мали везти їхньому улюбленому татові у лікарню цілющу юшку зі шуки, пілкуючи по переповнених вулицях, порушуючи усі встановлені правила, посилаючи надто далеко усіх розлючених водіїв-кричал, за їх надокучливі сигнали, та водночас вимолюючи у Бога для їхнього татуса лише одного...

— ...Як же мені повезло з тією, наче приплюснутою зверху жовтою кулею, маршруткою, говорила вона про себе, на весіллі їхньої, колись непосидючої внучки Настусі, ніжно обгор-

нувши його, ту саму праву руку, що так турботливо огортала її худенькі плечі протягом цілого, такого, здавалось довгого на початку, і такого ж короткого надалі, життя...

... Як приносячи, на його могилу його улюблені будь-які білі квіти, чомусь вона їх так вподобала для нього вже після того, як його чиста душа відлетіла у інший світ, захоплено розповідала таким стриманим, і навпаки, за межами цього святого місця, безупинним правнукам Зоряні та Марку, про їхнього талановитого прадіда, одночасно, пригадуючи його ніжні та жилаві руки, в той час, як по всипаній морщинками, вдячній усмішці, перекочувалась до підборіддя гірко-солоне росинка, що взяла свій початок зі щасливих очей-океанів, на які із захватом дивився портрет її сивочолого красеня-прадіда, зігріваючи своїм теплим поглядом, незважаючи на пронизливий січневий брат-вітрюган, що пошепки щиро нашіптував: «Все добре Моя Квітка – ти моє єдине і справжнє кохання...»

...Однак, раптова вибоїна наших ідеальних доріг, раптово все перервала...

– Невже лише від одного погляду на ці руки, мені зробилось так важко і приємно в животі, що вдихнути на повні груди так і не вдається... Напевно, він не відводить від мене свого пронизливого погляду, ніби намагається просвердлити... Куди ж він так їде?... Хотілося щоб на святкування до друга..., ну раз вже без квітів...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.